

THEMA:
DE STRAAT

SOLIDARITEIT BIJ
HET KERSTDINER:
DONEER EEN MAALTIJD
SMS REGENBOOG
NAAR 4333 (€ 1,50)

Rutger Bregman: "Geef daklozen geld"

pagina 16

MEELEVEN

Meeleven is het magazine van De Regenboog Groep en
verschijnt vier keer per jaar.

DECEMBER 2016

DE REGENBOOG
GROEP

ONGEMAKKELIJK GEVOEL

In de Amsterdamse binnenstad kom je op straat nauwelijks herkenbare daklozen tegen. Zonder borstklapperij: daar werken wij hard voor. Wie zonder vaste woning of verblijfplaats over straat zwerft, kan zich dagelijks wassen en verkleiden bij één van onze inloophuizen. De (vrijwillige) kapper knipt aldaar wekelijks verwarde haren weg, de (vrijwillige) pedicure buigt zich elke zeven dagen opnieuw over de wrattenplaag. En vervolgens weer húp, spic en span naar buiten. Of nog even binnen op adem komen en het hart luchten bij één van de vrijwilligers achter de bar. We zijn hartstikke trots dat we zo'n goed georganiseerde plek kunnen aanbieden. Maar we maken ons ook zorgen. We zien het aantal bezoekers groeien. Het blijkt ook zwart op wit, uit ons recente onderzoek 'Inloopvoorzieningen' in samenwerking met de GGD Amsterdam. Het aantal bezoekers is van ca 2600 in 2014 naar ca 3200 in 2015 stegen en deze groei is structureel is. Wij zien een direct verband met een stijgend aantal mensen met chronische schulden én de afnemende zorg voor GGZ-patiënten. Wij merken dat er in de Amsterdamse politiek een eenzijdig beeld bestaat van onze acht inloophuizen. Bezoekers zouden alleen lamelendig over tafel hangen en de hele dag koffie drinken. Beleidsmakers vrezen dat bezoekers te weinig participeren, dat ze niet actief meedoen aan de maatschappij. Wij weten beter! In deze Meeleven zetten we daarom een aantal veelgehoorde negatieve vooroordelen over onze inloophuizen op een rij en voorzien ze van eerlijke antwoorden (zie pagina 4).

En: stel je eens voor hoe de straat eruit ziet als onze bezoekers nergens terecht kunnen. Terwijl ik de voorgaande zin schrijf, bekruipt me een ongemakkelijk gevoel.

Het kan niet de bedoeling zijn dat we in Amsterdam daklozen alleen een ontmoetingsplek en schone kleren aanbieden, omdat de straat er anders niet schoon genoeg uitziet. Alsof het over rotzooi opruimen gaat in plaats van over mensen. Over deze kwestie roert Katrin Schiffer zich op pagina 9. Ze stelt: 'We moeten uitkijken dat we geen wegmoffel-land worden.'

Tip! Speciaal voor dit themanummer lieten we tien geweldige kerstkaarten ontwerpen en drukken bij onze eigen drukker De Repro (pagina 12). Bestel ze gauw, zo steun je onze projecten: www.deregenboog.org/webshop.

Mocht je een paar decembercenten over hebben: sms dan **Regenboog** naar **4333**. Je geeft ons dan €1,50, die besteden wij aan een fijne kerst voor onze bezoekers en cliënten.

Een mooie jaarwisseling, tot in 2017!

Claartje Chajes
Hoofdredacteur

Colofon
Meeleven wordt vier keer per jaar uitgegeven door De Regenboog Groep
ISBN 13840607

De Regenboog Groep
Droogbak 1-d,
1013 GE Amsterdam
020-531 76 00
www.deregenboog.org
info@deregenboog.org

Hoofdredactie
Claartje Chajes

Tekst
Nicolline van der Spek

Eindredactie
Chulah Berkowitz

Correcties
Vanessa Smit

Contactpersoon donateurs
Fre Meijer
020-531 76 14

Fotografie
Tim Mooij-Knip
Merlijn Michon
Martijn van de Griendt

Design
Bourne Design

Druk
Drukkerij Schuttersmagazijn

Nieuwsbrief ontvangen?
Meld je aan via
www.deregenboog.org/nieuws

Disclaimer
De in dit magazine gepresenteerde informatie is in samenspraak met en met toestemming van de geraadpleegde bron tot stand gekomen. Samensteller De Regenboog Groep accepteert dan ook geen enkele aansprakelijkheid voor onjuistheden anders dan spellings- of interpunctiefouten.

Acceptgiro
We sturen altijd een acceptgiro mee met Meeleven, zodat ook de lezers die geen donateur zijn aan onze projecten kunnen doneren.

Volg ons op Facebook en Twitter en blijf op de hoogte van het laatste nieuws over De Regenboog Groep.

 De Regenboog Groep Amsterdam
 @Regenboog020

**JE KUNT DONEREN OP:
NL21 INGB 0000 0080 81**

Meeleven, december 2016

HANS IN GESPREK MET...

DAKLOZE SAMANTHA

Theresia Samantha (27) is sinds anderhalf jaar dakloos. Ze werkt vier dagen per week bij de veegploeg 'Haarlemmer Helden' in de Haarlemmerstraat. **Hans** (52) is directeur van De Regenboog Groep en woont op Bickerseiland.

H: "Hoe ben je bij de veegploeg terecht gekomen?"
S: "Ik stapte op een dag bij het koffiehuis van de Volksbond naar binnen en vroeg of er werk was. Toen zeiden ze: ja, de veegploeg. Dat verdient vijf euro per dag. Dat kon ik goed gebruiken."

H: "Ben je zelf dakloos?"
S: "Ja, maar ik douche elke dag bij Blaka Watra. Na het werk. En ik draag elke dag andere kleding via de kledingruil."

H: "Eet je ook in Blaka Watra?"
S: "Ja, vaak. Bami vind ik het lekkerst."

H: "Waar slaap je?"
S: "Bij het Stoelenproject." (red: het Stoelenproject is een avond- en nachtopvang in Amsterdam).
H: "Als het Stoelenproject dicht is, slaap je dan bij andere mensen?"
S: "Nee, dat vertrouw ik niet zo. Zeker niet als vrouw."

H: "Dat kan ik me voorstellen."
S: "Er is wel een kennis die mij soms opvangt. Een vrouw van 57. Een oude hippie. Ze blowt ook, net als ik."

H: "Hoe vind je het leven op straat?"
S: "Kut."
H: "Waarom?"
S: "Het ergste vind ik dat vrouwen in de vrouwenruimte van het Stoelenproject met mannen gaan afspreken. Die lokken die mannen ernaar toe, terwijl ik wil slapen. En ik werd een keer bijna door een vrouw aangevallen omdat ik een scheet liet. Dat soort dingen."

H: "Hoe vind je het om bij de veegploeg te werken?"
S: "Prima, ik kan het geld goed gebruiken. Ik heb geen postadres en heb me niet ingeschreven bij de gemeente. Ze denken dat ik op reis ben of zo."
H: "Dus je hebt ook geen uitkering."
S: "Nee."

H: "Wat doe je in de weekenden als je niet kunt werken bij de veegploeg?"
S: "Dan ga ik een beetje in het park hangen."

H: "Wat is je droom?"
S: "Gewoon een normaal leven hebben. Werken bij een slager of zo. Of postbode worden. Daarom heb ik me ingeschreven voor een cursus bij de Volksbond om te leren schilderen. Ik kan natuurlijk ook De Straatkrant verkopen, verdient goed – 90 cent per krant – maar ik wil gewoon hogerop. Dan kan ik straks allerlei schilderklusjes aanbieden op Marktplaats. Ik wil verder met mijn leven. Een vak leren."

8 INLOOP- HUIZEN, 5 VOOR- OORDELEN

Verspreid over Amsterdam heeft De Regenboog Groep 8 inloophuizen. Dagelijks komt er meer dan 600 man over de vloer. Met welke vooroordelen hebben de bezoekers te maken? En wat klopt ervan?

VOORROORDEEL #1

Iedereen in een inloophuis is verslaafd

Richard (60) is vaste bezoeker van De Kloof. Hij is lange tijd verslaafd geweest. Inmiddels heeft hij de drugs vaarwel gezegd. Toch komt hij nog bijna dagelijks bij het inloophuis. Gewoon voor de gezelligheid en een babbeltje. "Als je zegt dat je bij De Kloof komt, krijg je een heel zootje vooroordelen over je heen. Mensen denken dat je een junk bent, crimineel en agressief. Ze weten niet beter. Ik laat ze maar in de waan. Maar leuk is anders; alleen al die blikken als je hier voor de deur staat te wachten. Zo negatief!"

Herman werkt al 15 jaar als vrijwilliger bij Blaka Watra. "Het is echt onzin dat iedere bezoeker verslaafd zou zijn. Een deel is het wel, maar echt niet iedereen."

Bep is locatiehoofd van De Kloof. "Ik denk dat een groot deel van onze bezoekers teveel alcohol en drugs gebruikt. Maar ik vind 'verslaafd' zo'n rot

woord. Stel dat je op straat moet leven, dan zou ik zelf ook geen weerstand kunnen bieden aan de makkelijkste weg om me warm te houden. Bovendien, wel eens gekeken hoeveel er in Vinex-wijken wordt gedronken? Om nog maar te zwijgen van het medicijngebruik in Nederland."

VOORROORDEEL #2

Mensen in een inloophuis komen er alleen om hun roes uit te slapen.

Richard: "Ik werk een paar dagen per week bij De Derde Schinkel. Ik ben gids bij Amsterdam Underground en doe de was bij De Princehof. Dus: hoezo lig ik de hele dag te slapen?"

Bep: "Mensen komen hier ook om een paar uurtjes slaap te pakken. So what! Ze leggen hun hoofd heel even op een tafel. Dat is nog niet hetzelfde als je roes uitslapen. Als je overal wordt weggejaagd en 's nachts op straat moet slapen, ben je maar wat

Koken, de was, schoonmaken. Meewerkende bezoekers doen het allemaal.

blij dat er ergens een warme, veilige plek is waar je even je ogen dicht kunt doen.”

Herman: “Ik zag het vroeger vaker. Er is betere nachtopvang gekomen, denk ik. Nu wordt er veel meer gedaan overdag: gebiljart, een kaartje gelegd, gecomputerd.”

“Bij de meeste inloophuizen is veel activiteit. Ondro Bong, De Kloof, Oud-West; ze draaien op meewerkende bezoekers.” **Willemijn** (locatiehoofd Oud-West): “Mensen ontlenen er een zekere status aan. Zeker de niet-rechthebbenden, die nergens anders terecht kunnen, vinden het fijn dat ze hier een vorm van dagbesteding hebben.”

VOORORDEEL # 3

Bezoekers van een inloophuis zijn allemaal crimineel en agressief

“Je moet hier wel op je telefoon letten”, lacht **Richard**. “Anders ben je hem kwijt.”

Herman ziet het minder somber in, alhoewel er regelmatig een knokpartijtje is. “Mensen hebben bijvoorbeeld geld uitgeleend en niet teruggekregen, of ze zijn genept met drugs. Het kan van alles zijn.” Grote lach: “Soms is het ook maar beter dat je als vrijwilliger niet precies weet wat iemand heeft uitgespookt. Er zitten zware jongens tussen hoor.”

Bep: “Natuurlijk zitten er altijd wel een paar agressieve klootzakken tussen. De vraag is hoe je met het kruit in de bom omgaat. Je zaait wat je oogst, zeg ik altijd. Als je mensen aanspreekt op hun menselijke kant en niet op hun criminele kant, dan bied je ruimte voor normaal gedrag. Zo behandelen wij de mensen hier. Als je ze eerst door een detectiepoortje laat gaan, zeg je feitelijk: jij bent gevaarlijk.”

Willemijn is nog positiever. “Er komen hier dagelijks 150 man over de vloer. Eigenlijk een wonder dat het zo vaak goed gaat met al die mensen op

een kluitje.” Een verklaring heeft ze ook: “Mensen zitten helemaal niet op gedonder te wachten. Ze komen hier voor hun rust.”

VOORORDEEL #4

Bezoekers van een inloophuis zijn allemaal dakloos

Bij registratie zegt 47 procent van alle bezoekers dakloos te zijn. De rest is thuisloos; zij slapen bij bekenden of in sociale pensions. Overdag vinden ze betekenisvolle tijdsbesteding bij De Regenboog, die voorkomt dat ze vereenzamen en verder afglijden.

Herman: “Er zitten veel mensen tussen die eenzaam of depressief thuis zitten en er even uit willen. Echt hoor, er zijn er zat met een eigen woning.”

VOORORDEEL # 5

Een inloophuis is een doodlopende weg

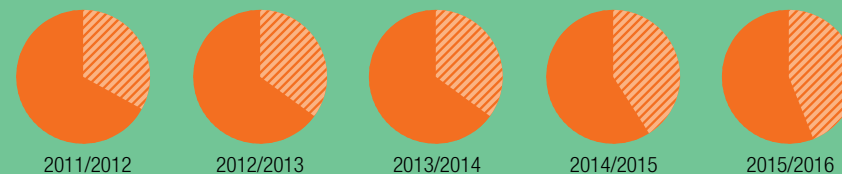
Herman: “Ik moet toegeven dat ik na 15 jaar nog veel dezelfde gezichten zie.” Bep bekijkt het anders: “Een eindstation klinkt zo negatief. Voor sommige bezoekers is een inloophuis het hoogst haalbare. Ze kunnen hier wat aan zelfzorg doen en tot rust komen. Het gaat misschien niet zo snel, maar ze maken wel stapjes.”

Willemijn: “Er zijn ook mooie voorbeelden van mensen die uitstromen. Mark kwam jaren bij Oud-West. Nu werkt hij als ober in een sjeik restaurant.”

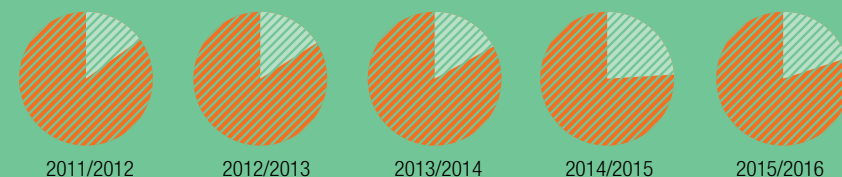
Bep denkt aan de man die berooid uit Curaçao terugkeerde. “Hij schaamde zich dood. Hij had een slechte relatie met zijn familie en kon geen kant op. Die man leefde gewoon op straat, kwam zich bij De Kloof douchen en werkte in de horeca. Een half jaar geleden is hij vertrokken naar Portugal. Daar werkt hij nu als bedrijfsleider in een hotel. Dakloos of niet; ieder mens heeft af en toe een tussenstation nodig in zijn leven. Onze inloophuizen zijn het tussenstation voor mensen die geen sociaal netwerk hebben.”

BEZOEKERS VAN ONZE INLOOPHUIZEN

Bezoekers inloophuizen ■ Nederlands ■ niet-Nederlands

Bezoekers inloophuizen ■ Bekend ■ Nieuw

De woonsituatie van onze bezoekers over de laatste vijf jaar*

Momenteel doet de GGD Amsterdam onderzoek naar de toename van dakloze bezoekers die wij constateren. Zodra het rapport daarover klaar is, publiceren wij het op www.deregenboog.org/nieuws.

NEDERLAND WEGMOFFEL- LAND

Vergeleken met het buitenland, is het daklozenbeleid in Nederland goed geregeld. Misschien wel té goed, stelt Katrin Schiffer van van het Regenboog-project Correlation. “Zie jij nog een dakloze op straat? Willen we niet. Te confronterend.”

“Als je me vraagt waar ik liever dakloos zou willen zijn, in Nederland of in een land als Portugal, dan zeg ik natuurlijk Nederland. We hebben hier alles goed geregeld. Kijk om je heen, je ziet nauwelijks nog daklozen op straat!

Aan de andere kant vind ik dat je je ook de vraag moet stellen wáárom we in Nederland geen mens meer op straat zien. Is de daklozenopvang hier zo goed geregeld uit medemenselijkheid? Of willen wij als samenleving niet geconfronteerd worden met daklozen? Soms heb ik het gevoel dat de balans te veel uitslaat naar het laatste. We willen geen overlast en vinden daklozen zielig. Daarom zitten onze daklozen keurig opgeborgen. Als er dan toch een groepje daklozen op straat ‘hangt’, zien mensen dat al snel als beangstigend. Ook vinden we als samenleving – juist omdat alles in Nederland zo goed geregeld is – het onverdraaglijk dat sommige mensen niet mee komen.

Toewijding

De Regenboog Groep staat gelukkig dichtbij de dak- en thuislozen. Onze inloophuizen zijn vaak hun enige vangnet. Dezelfde toewijding onder hulpverleners zie ik in landen als Roemenië, waar de omstandigheden alleen een stuk slechter zijn. Daar gaan de hulpverleners met een oude auto de straat op, die bijna uit elkaar valt. Misschien juist omdat in dit soort landen nog veel te winnen valt, is de betrokkenheid erg hoog. Zij zijn professional, maar voelen zich tegelijkertijd pleitbezorger.

De barricaden op!

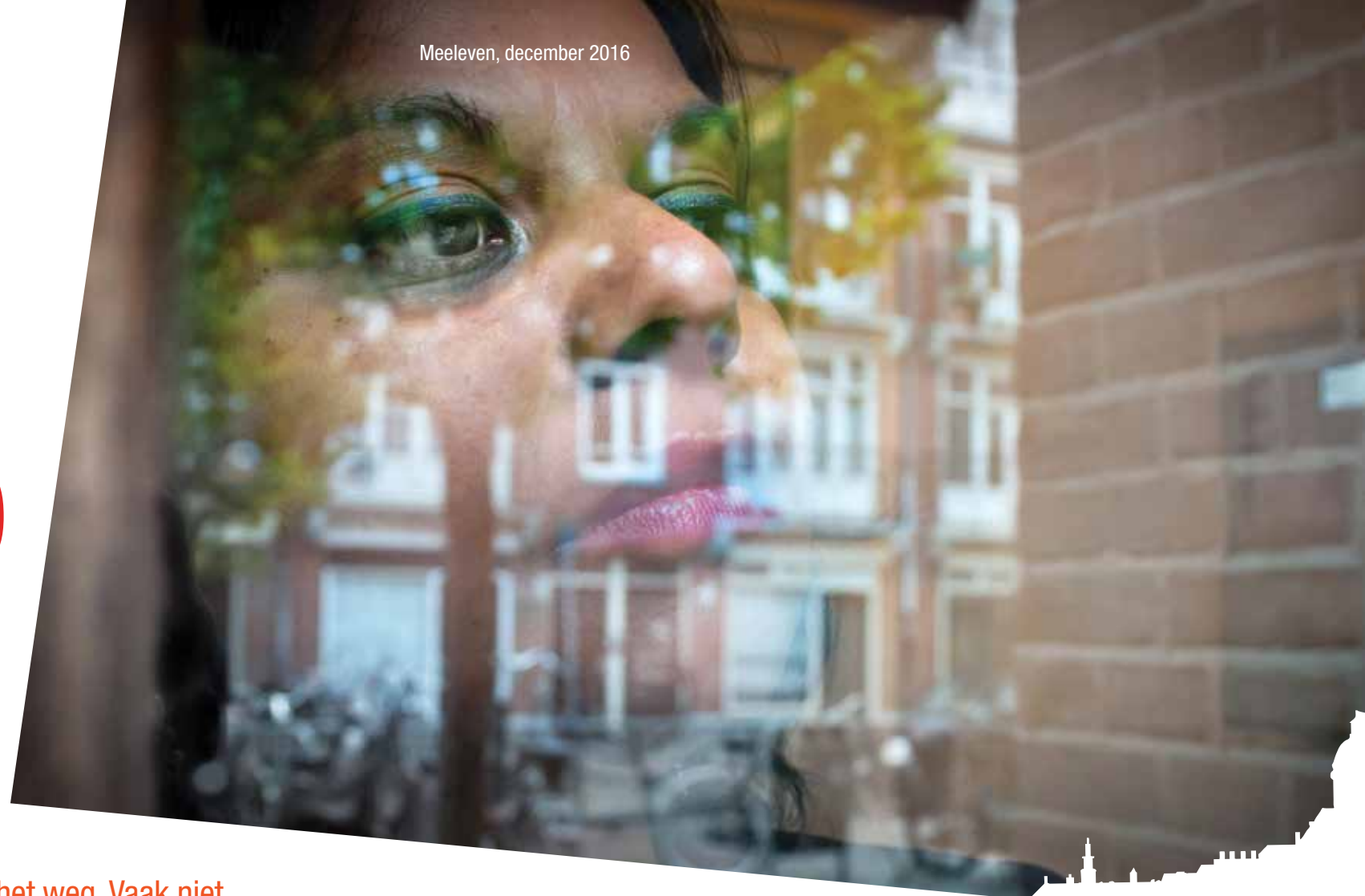
Als ik stil sta bij dit soort landen, denk ik wel eens: zijn we in Nederland niet een beetje te formeel? 24-uurs opvang is natuurlijk heel goed, maar heel goed. Je moet alleen oppassen dat je door de toenemende professionalisering de belangen van de daklozen zelf niet uit het oog verliest. De hulpverlening zou in Nederland wat mij betreft ook wat meer activistisch mogen zijn. Neem de bezuinigingen op de inloophuizen. Ik stel voor: ga met een groepje daklozen een dag op het stadhuis zitten. Weiger ‘wegmoffelaar’ te worden als hulpverlener. Blijf luisteren naar wat de doelgroep zelf wil. Houd in ieder geval de balans tussen de wensen van de samenleving en die van de daklozen goed in de gaten, en goed in de gaten. Ga desnoods de barricaden op. Arm in arm! Sta niet boven je eigen doelgroep, maar sta ernaast.”

SOLIDARITEIT BIJ
HET KERSTDINER:
DONEER EEN MAALTIJD
SMS REGENBOOG
NAAR 4333 (€ 1,50)

Katrin Schiffer is medewerker van De Regenboog Groep. Zij is begonnen als maatschappelijk werker en veldwerker en werkt nu bij de internationale afdeling (Correlation) van De Regenboog Groep.

Meer weten? Kijk op: www.deregenboog.org/internationale-samenwerking

“STRAAT- VREES IS KEIHARD WERKEN”

Lilian (40) heeft straatvrees. Al tien jaar. Soms is het weg. Vaak niet. De deur uitgaan blijft een uitdaging.

“Elke dag maak ik met mezelf een afspraak. Bijvoorbeeld dat ik die dag om 12 uur naar buiten ga. Als het dan bijna 12 uur is, trek ik mijn jas aan en loop ik naar de voordeur. Ik doe de sleutel in de deur en kan dan zomaar ineens verstarren. Ik voel dat ik begin te zweten en trillen. Mijn hart klopt in mijn keel. Ik denk dat ik flauwval en ga terug naar binnen. Ik ga smoezen verzinnen. Moet ik wel naar Albert Heijn? Ik heb toch al boodschappen in huis. Ik was gisteren toch al op pad?

Thuis is het veilig. De bank, de tv. Ik kijk uren televisie. Ook ga ik eten: ijs, chocola. Troost-eten. De hele dag denken in ‘wat-als’ scenario’s is keihard werken. Wat als ik op straat duizelig word en niemand me wil helpen? Wat als ik midden op straat geen stap meer

durf te verzetten? Het is me een paar keer gebeurd dat heel Amsterdam om me heen raasde en ik bleef staan omdat ik niet verder durfde.

Tien jaar geleden is het begonnen in de metro. We stonden vast in het donker. De eerste 15 minuten ging het nog wel, daarna begon ik te huilen en riep: ‘Ik moet eruit!’ Later is het nog paar een keer gebeurd in de metro. Ik had net een paar maanden psychotherapie toen Joop, mijn therapeut, zei dat hij op vakantie ging. Ik zat in de metro en dacht alleen maar: ‘Joop is weg! Joop is weg!’ Ik raakte in paniek en kwam heel bleek en veel te laat op mijn werk. Mijn baas heeft me naar de spoedeisende hulp gebracht. Ik bleek een angst- en paniekstoornis te hebben: straatvrees.

Mensen vragen me heel vaak: ‘Waar ben je nou precies bang voor?’ Nou, niet voor de situatie zelf, maar voor mijn gevoelens. Het is de angst voor de angst. In de loop der jaren heb ik geleerd er beter mee om te gaan. Je moet het ‘denken’ uitschakelen. Gewoon gaan. Doen. Het is er nog wel hoor, de angst, maar ik accepteer het nu beter. De schaamte is minder. Ook durf ik nu hulp te vragen. Sinds dit jaar heb ik bijvoorbeeld een maatje van De Regenboog Groep. Dat helpt me enorm om de deur uit te gaan.

Het mooie is dat de stoornis me een beter mens gemaakt heeft. Ik had natuurlijk liever geen straatvrees gehad, maar ik oordeel nu veel minder hard. Vroeger vond ik mensen met psychische problemen zwak.

“HET IS DE ANGST VOOR DE ANGST”

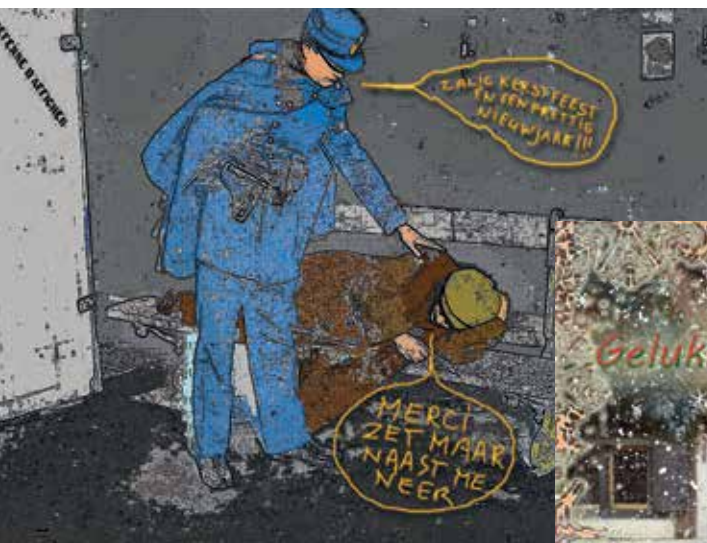
Inmiddels weet ik beter. Het kan iedereen overkomen. Ook iemand zoals ik, met een goede baan, een gelukkige jeugd en leuke vrienden, kan straatvrees krijgen.”

Lilian is een pseudoniem.

Ook vrijwilliger worden?

Kijk op www.deregenboog.org/vrijwilligerswerk-amsterdam

ORIGINELE REGENBOOG KERSTKAARTEN

De Regenboog Groep pakt dit jaar uit met unieke kerstkaarten. Gun je vrienden en bekenden een exemplaar en vertel hen ons (kerst)verhaal!

De ontwerpers van De Regenboog kerstkaarten zijn allemaal mensen die bij De Regenboog dagritme, collega's en voldoening vinden. Betaald werk is voor hen vaak niet haalbaar, maar dat zegt niets over hun creativiteit. "Ik moest bij de opdracht STRAAT gelijk aan het Straatje van Vermeer denken", zegt Gerard Breij, één van de makers. Gerard studeerde ooit drie jaar aan de Gerrit Rietveld Academie en schilderde daar veel.

Daklozen en parkieten

Op de kaarten van Gerard herken je het straatje van Vermeer. Er zitten ook elementen uit het werk van Jeroen Bosch en Breugel in de kaart. Bovendien zie je een grafiek uit een rapport over dakloosheid in de vier grote steden én de brutale Amsterdamse parkieten.

Anderen noemen het werk van Gerard wel eens psychedelisch. Dat ziet hij zelf niet zo. Gerard blouwt al 40 jaar, maar dan ziet hij nooit "psychedelische plaatjes" voor zich. Gerard zoekt in zijn werk naar een helder en artistiek vormgegeven verhaal, in dit geval over leven op straat.

Bestel nu:

10 kaarten voor €9,99 per set mét enveloppen.

Zie www.deregenboog.org/webshop

Meeleven, december 2016

DE STRAAT: PERSOONLIJK VERHAAL

DE BLADEREN ZIJN MIJN HUIS

AUGUST (67)

"Buiten slapen vind ik helemaal geen probleem. De eerste keer is een beetje vreemd natuurlijk. Ik had een mooi plekje gevonden onder de brug bij de Haarlemmerweg richting Sloterdijk. Daar heb je zo'n viaduct met pilaren. Op de rand van het viaduct stond gekalkt: 'Yvonne, ik hou van jou!'. Dat vond ik zo leuk. Ik dacht: hier ga ik slapen. De pilaren waren beplakt met posters. Hele dikke lagen. Die scheurde ik eraf en gebruikte ik als deken.

Nu slaap ik op verschillende plekken. Van tijd tot tijd moet je verkassen door die rare handhavers. Die zijn erger dan de politie. De politie laat je rustig verder slapen, maar handhavers lopen de hele dag bij wijze van spreken met een verrekijker te turen of ze nog ergens een dakloze zien snurken.

"HANDHAVERS ZIJN ERGER DAN DE POLITIE"

Nu slaap ik onder de snelweg in de buurt van de Veste. Iedereen denkt dat het heel steil is. Maar boven het talud is een plekje waar ik mijn slaapzak kan neerleggen. Ik zie handhavers niet zo snel naar boven klimmen door de dorens.

's Morgens rol ik alles weer op, mijn matje en slaapzak en zo. Dat doe ik met elastieken die postbodes op straat laten vallen. Dan verstop ik alles in de struiken. Het gebeurt wel eens dat mijn plekje door andere zwervers bezet is. Ik maak dan geen ruzie. Waarom zou ik. Zij hebben meestal zware gedachten. Ik niet. Onder de zwervers val ik onder de flierefluiter. Mensen die het leven buiten zien als een avontuur. Ik mijmer graag. Dan zit ik aan het water en word ik verrast door mijn eigen gedachten. Mijn droom is om naar Spanje te gaan. Ik heb daar mooie verhalen over gehoord. Het leven is daar ook veel goedkoper. Sinds een paar jaar heb ik een pensioentje. Je kan voor 100 euro met de bus naar Spanje. Het liefst zou ik voor een zwerfhond zorgen in een huisje ergens in Andorra. Klinkt mooi hè. Maar als het niet lukt, hoor je mij niet klagen. Hoe ik leef staat in de schaduw van het leven van mijn ouders. Mijn moeder heeft in een jappenkamp gezeten en mijn vader heeft aan de beruchte spoorlijn gewerkt. Hij werd elke dag geslagen en heeft gras moeten eten. Nou, als ik dan ga klagen, heb ik een kronkel in mijn hoofd."

Dit verhaal delen met vrienden? Kijk op www.deregenboog.org/nieuws/de-bladeren-zijn-mijn-huis en deel via facebook of mail.

PUNTEN GESCOORD!

De Regenboog Groep heeft afgelopen zomer het jaarverslag 2015 ingezonden bij De Transparantprijs van PricewaterhouseCoopers. Zij reiken deze prijs ieder jaar uit aan maatschappelijk relevante organisaties, die het meest transparant zijn over hun werkwijze. Er zijn punten te halen voor communicatie, impact en naleving van wet- en regelgeving. We bereikten plek 22 van de 93 inzendingen. We hebben respectievelijk een A, B en A gescoord. Het doel voor 2016 laat zich raden: triple A!

AIDS-MONUMENT

Aan de achterkant van het Centraal Station staat sinds 1 december het AIDS-monument. Het kunstwerk aan de Ruyterkade is gemaakt ter nagedachtenis aan alle slachtoffers van AIDS en als 'baken van hoop een steun voor iedereen die met HIV leeft', aldus de oprichters. Het werk stelt een telraam voor, dat verwijst naar cijfers rondom de ziekte en leren tellen in de jeugd. De Regenboog Groep is sponsor van het monument, de Buddyzorg projecten en inloophuizen hadden in de jaren '90 veel te maken met slachtoffers van AIDS.

REGENBOOG VOORKOMT HUISUITZETTING

De Regenboog Groep heeft voorkomen dat een vrouw met twee kinderen op straat kwam te staan. Vanwege een huurachterstand dreigde huisuitzetting. Ze kon echter via het Regenboog-project Onder de Pannen een kamer huren. Met De Regenboog Groep tekende ze een contract voor 21 maanden, waarbij ze haar huurschuld aflost. Onder de Pannen is opgezet voor mensen die plotseling dakloos zijn, zij kunnen legaal een kamer huren bij iemand met een sociale huurwoning.

STRAATTAAL

De kei	de straat
Een donnie bruin	een tientje heroïne
Chinezen	heroïne of cocaïne roken op
Een horzel maken	geld verdienen op criminele
Scotoe	politie
Scoren	drugs kopen
IJscoman	cokedealer

SOLIDARITEIT BIJ HET KERSTDINER: DONEER EEN MAALTIJD SMS REGENBOOG NAAR 4333 (€ 1,50)

KERSTLUNCH? DAAR KOMT TACHTIG MAN OP AF!

De Regenboog Groep is voor een groot deel afhankelijk van donateurs. Doneren kan op verschillende manieren. Met tijd, geld of een leuke actie. Zwitserleven sponsort al meer dan 15 jaar het kerstfeest van inloophuis Makom, inclusief Bingo. René Peetoom, Zwitserleven: "De pakjes shag gaan altijd als eerste weg."

"Het is allemaal begonnen met kerstpakketten", zegt René Peetoom van Zwitserleven. "We wilden mensen die het harder nodig hebben dan wij blij maken met de kerstpakketten die wij als personeel jaarlijks krij-gen. We kwamen terecht bij Makom, een inloophuis voor dak- en thuislozen van De Regenboog Groep. Daar zijn we al die jaren gebleven. Inmiddels organiseren we al meer dan 15 jaar de kerstlunch, inclusief bingo en een optreden van de Makom Huisband. Daar komt elk jaar tachtig man op af. Medewerkers van Zwitserleven helpen met het versieren van de tafels en doen samen met de mensen van Makom boodschappen: kerststollen, broodjes, chocolademelk, Glühwein. De kerst-klassiekers zeg maar.

Het populairst is de bingo. Dat gaat heel serieus en in allerlei talen, van Duits tot Arabisch. De hele tafel ligt vol spullen. Jassen, bodywarmers, cosmetica voor de dames. Drie maal raden wat er als eerste van de tafel gaat als mensen bingo hebben en iets mogen kiezen? Precies, dat pakje shag."

Daklozen rennen gelijk naar de slijter als je ze geld geeft. Een misvatting, aldus historicus en schrijver Rutger Bregman (28). “Ik roep al jaren: de efficiëntste manier om geld te besteden aan daklozen is het ze gewoon geven. Maar dan moet het wel meer zijn dan een tientje.”

“Als ik vandaag op straat aan een dakloze 10 euro zou geven, weet ik dondersgoed wat hij ermee gaat doen. Wat kun je er anders mee dan een paar biertjes kopen? Je moet daklozen genoeg geld geven! Een mooi voorbeeld is het experiment in Londen, waar in 2009 dertien daklozen gratis geld kregen. Om precies te zijn 3000 pond. Hulpverleners hadden er geen hoge verwachtingen van, maar de wensen van de zwervers bleken alleszins bescheiden. Een telefoon, een paspoort, een woordenboek, een gehoorapparaat – ieder had zo zijn eigen ideeën over wat het beste voor hem was. Geen van de mannen verspilde zijn geld aan drank of drugs. Mij verbaast dat niet. Als je een horizon hebt van een dag, dan is de keuze voor een biertje heel erg rationeel. Waarom zou je je dan druk maken over je gezondheid? Je hebt nu stress en iedere keer als je een sigaret rookt of een biertje drinkt, dan zakt die

GEEF DAKLOZEN GELD

stress een beetje. Vanuit dat perspectief is het hartstikke slim om die sigaret op te steken of dat biertje te drinken. Als je het perspectief weet te verbreden door mensen genoeg geld te geven, gaan ze andere beslissingen nemen. Dat zag je ook in Londen. Anderhalf jaar nadat het experiment was begonnen, hadden alle dertien daklozen belangrijke stappen gezet. Ze volgden cursussen, leerden koken, kicken af, bezochten hun familie en maakten plannen voor de toekomst.

“JE MOET HET
PERSPECTIEF
VERBREDEN”

Ik roep al jaren: de efficiëntste manier om geld te besteden aan daklozen, is het ze gewoon te geven. Vergis je niet, menig dakloze tikt de Balkenendernorm aan qua kosten voor de samenleving. Dat loopt richting de twee ton per jaar. Investeren in een dakloze resulteert in minder criminaliteit, lagere zorgkosten en hogere productiviteit, waardoor mensen meer belasting gaan betalen etc. Ik noem het een win-win beleid. De buurt wordt leefbaarder, verzekeringsmaatschappijen profiteren, de fiscus profiteert en bovenal: de dakloze zelf.”